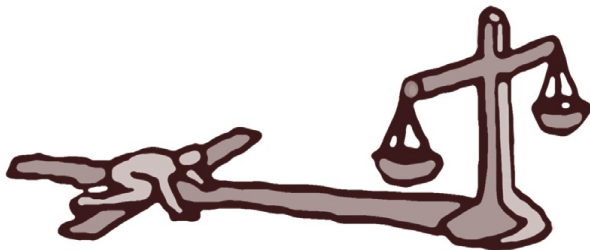

Hit általi megigazulás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 3:19-28

„Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül” (Róm 3:28).

Ebben a tanulmányban a Római levél alapvető témájához érünk el, a hit általi megigazulás nagyszerű igazságához, aminek a reformáció elindulásában a legdöntőbb szerepe volt. Az ellenkező elgondolásokkal szemben Róma álláspontja mit sem változott 1520 óta, amikor Leo pápa egy bullában ítélte el Luthert és tanait. A bulla egy példányát a reformátor elégette, mivel a hit általi megigazulás tanításának kérdésében semmiképp sem lehetett – és nem is lehet – megalkudni.

A kifejezés valójában egy jogi alapú kép. A törvényszegő a bíró elé járul és vétkéért halálra ítélik. Viszont helyébe lép valaki, aki magára veszi a bűnét, és ezzel felmenti a bűnöst. A Helyettes áldozatát elfogadó ember tehát már nemcsak vétke alól felmentve áll a bíró előtt, hanem egyenesen úgy, mintha soha el sem követte volna azt, ami miatt a törvény elé idézték, mert a hibátlan múltú Helyettes a saját tökéletes engedelmességét ajánlja fel neki.

A megváltási tervben mi mindannyian bűnösök vagyunk. Jézus a tökéletesen engedelmes Helyettes, az ítélőszék előtt Ő lép a helyünkre, mi pedig saját igazságtalanságunk helyett elfogadjuk az Ő igazságát. Ezért Isten megigazít, de nem a saját cselekedeteink miatt, hanem Jézusra való tekintettel, akinek az igazsága a miénk lesz, amikor „hit által” elfogadjuk. Ez az igazán jó hír, aminél jobb már nem is lehetne!

A TÖRVÉNY CSELEKEDETEI

Mit állít Pál Róm 3:19-20 verseiben a törvényről, arról, amit a törvény tesz, illetve amit nem tesz, nem tehet meg? Miért annyira fontos ez minden kereszténynek megérteni?

Pál a *törvény* szót tágabb értelemben vette, ahogyan a korabeli zsidók is értették. A héberül „törvényt” jelentő *Tóra* alatt az izraeliták még ma is főként *Mózes öt könyvének* előírásait értik, de általánosabban véve a szó vonatkozik az egész Ószövetségre. Az erkölcsi törvény – valamint annak kiegészítései a törvényekben, ítéletekben és a ceremoniális előírásokban – részét képezte ennek az utasításnak. Emiatt itt a *törvény* alatt a judaizmus rendszerét érthetjük.

Törvény alatt lenni azt jelenti, hogy a törvény hatásköre alá tartozni. A törvény rámutat az ember foggyatkozásaira és bűneire Isten színe előtt. Nem távolíthatja el a vétket, csak arra készítheti a bűnöst, hogy megoldást keresen a bajra.

A Római levelet a saját korunkra vonatkoztatva már nem Izrael törvényével van dolgunk, mi a törvény alatt főként az erkölcsi törvényt értjük. Ez szintén nem menthet meg, mint ahogyan a judaizmus rendszere sem menthette meg a zsidókat. Az erkölcsi törvénynek nem szerepe megmenteni a bűnöst. Isten jellemét kell bemutatnia, azt kell világossá tennie az emberek előtt, hogy hol vannak hiányosságai, hol nem tükrözik Isten jellemét.

Akarmelyik törvényről legyen szó – az erkölcsről, a ceremoniálisról, a polgáriról vagy mindről együttvéve –, bármelyik vagy az összes megtartása sem tesz önmagában igazzá senkit Isten előtt. Soha nem is volt az Isten terve vele. Ellenkezőleg! A törvénynek az a szerepe, hogy rámutasson a foggyatkozásainkra és Krisztushoz vezessen.

A törvény éppúgy nem menthet meg bennünket, mint ahogyan egy betegség tünetei sem adnak gyógyulást a bajra. A tünetek nem gyógyítanak, csak arra utalnak, hogy szükségünk van a kezelésre. Ezt teszi a törvény is.

Mennyire eredményesek a törvény betartása érdekében tett erőfeszítéseink? Ezek szerint tehát miért hiábavaló üdvösséget várni a törvény betartásától?

ISTEN IGAZSÁGA

„Most pedig a törvénytől függetlenül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyosságot tesznek a törvény és a próféták” (Róm 3:21, ÚRK). Hogyan érthetjük meg ennek a bibliaversnek a jelentését?

Ezt az új igazságot Pál szembeállítja a törvény igazságával, a zsidók számára ismerős igazsággal. Az új igazságot nevezi „Isten igazságának”, ez az, ami Istentől jön, amit Isten biztosít. Csak ezt fogadja el igazságként. Természetesen ez Jézus igazsága, amit itt, emberi testben bizonyított. Ezt ajánlja fel mindenkinek, hogy hit által elfogadjuk és igényeljük, nem az érdemeink miatt, hanem mert szükségünk van rá.

„Az igazság a törvénynek való engedelmisség. A törvény igazságot követel, és ezzel a bűnös tartozik a törvénynek, de képtelen annak megadására. Egyedül hit által igazulhat meg. Hit által Istenhez hozhatja Krisztus érdemeit, és az Úr a bűnösnek tulajdonítja Fiának engedelmeségét. Isten elfogadja Krisztus igazságát az ember engedetlensége helyett. Elfogadja és megigazítja a bűnbánó, hívő lelket. Megbocsátja bűneit és úgy bánik vele, mintha igaz volna. Úgy szereti, mint saját Fiát” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból. 1. köt., Budapest, 1999, Advent Kiadó, 336-337. o.). Hogyan tanulhatjuk meg önmagunkra nézve is elfogadni ezt a nagyszerű igazságot? Lásd még Róm 3:22!

Jézus Krisztus hite itt kétségkívül Jézus Krisztusba vetett hitet jelent. A keresztyén életében ható hit sokkal több az értelmi elfogadásnál. Nem csupán Krisztus életével és halálával kapcsolatos bizonyos tények elismeréséről van itt szó. A Jézus Krisztusba vetett igaz hit azt jelenti, hogy elfogadjuk az életünkben Megváltónknak, Helyettesünknek, Zálognak és Úrnak, az Ő útját választjuk, bízunk benne és hit által a parancsolatai szerint igyekszünk élni.

„AZ Ő KEGYELMÉBŐL”

Olvassuk el Róm 3:24 versét, miközben gondoljunk az eddig tanultakra a törvénnyel és mindazzal kapcsolatban, amit a törvény nem képes megtenni! Mit mond itt Pál? Mit jelent az, hogy Jézus Krisztusban van a váltságunk?

Mit is jelent a megigazítás, amiről ebben a versben olvasunk? A görög *dikaioó* szót fordítjuk úgy, hogy „megigazít”, és azt jelentheti, hogy „igazza tesz”, „igaznak nyilvánít” vagy „igaznak tekint”. A szó egy gyökből ered a *dikaiooszüné* („igazságosság”) és a *dikaiooma* („jogos követelmény”) szavakkal. Ebből adódóan szoros kapcsolat van a „megigazulás” és az „igazság” között, ami viszont nem minden fordításban jön ki. Akkor igazulunk meg, amikor Isten „igaznak nyilvánít” bennünket.

A megigazítás előtt az ember igazságtalan, ezért nem elfogadható Isten előtt. A megigazítás után azonban már igaznak tekintti az Úr, így el tudja fogadni. Ez viszont csakis Isten kegyelméből történik. A kegyelem kedvezést jelent. Amikor egy bűnös Istenhez fordul megváltásért, Isten a kegyelem tétével tekint vagy nyilvánítja igaznak. A hívő nem érdemli meg a kedvező elbánást, nem a saját érdemeire való tekintettel igazul meg, semmit sem mutat fel Isten előtt a maga érdekében, csak teljes reménytelenségét. Az ember a Krisztus Jézusban nyerhető megváltás következtében igazul meg, amit Jézus zálogként ajánl fel helyette.

A Római levél a megigazulást egy meghatározott cselekményként mutatja be, vagyis úgy, mint ami egy bizonyos időpontban történik. Az egyik pillanatban a bűnös még kívül van, igazságtalan, Isten nem fogadja el, a megigazulást követő pillanatban viszont már belül van, Isten igazként elfogadja. A Krisztusban lévő ember a megigazulásra múltbeli cselekményként tekint, ami akkor következett be, amikor teljesen átadta magát Krisztusnak. Megigazulásunk (lásd Róm 5:1) szó szerint a megigazíttatásunkat jelenti.

Természetesen, ha a megigazult bűnös elesik, majd újból visszatér Krisztushoz, a megigazulás ismét megtörténik. Amennyiben az újbóli megtérést naponkénti tapasztalatnak fogjuk fel, a megigazulás bizonyos értelemben tekinthető ismétlődőnek.

Az üdvösség jó híre bámulatos, mi tart vissza mégis sokakat attól, hogy elfogadják? Ha a saját életünkre nézünk, vajon mi akadályozza, hogy elfogadjuk mindazt, amit az Úr felkínál?

KRISZTUS IGAZSÁGA

Róm 3:25 versében Pál tovább magyarázza az üdvösség jó hírét. A *hilasztérion* görög szó azt jelenti, hogy „engesztelő áldozat”, az Újszövetségben csak itt és Zsid 9:5 versében fordul elő (az utóbbi igehelyen a fordításban: „fedél” – Károli; „engesztelés helye” – RÚF, ÚRK, a szerkesztő megjegyzése). Amint Róm 3:25 versében is, az „engesztelő áldozat” a Krisztus által felajánlott megigazítást és megváltást jelenti, mindannak beteljesedését, amit az ószövetségi szentélyben a kegyelem királyi széke jelképezett. Vagyis áldozati halálával Jézus az üdvösség eszköze lett, Őt mutatja be úgy az Írás, mint az engesztelés szerzőjét. Ennek az a jelentősége, hogy Isten megtette, amire az üdvösségünk érdekében szükség volt. A szövegben szó van az elkövetett bűnök „elnézéséről” (Károli), „elengedéséről” (RÚF). Bűneink miatt válunk elfogadhatatlanná Isten szemében. Magunktól semmit nem tehetünk vétkeink eltörléséért, de a megváltási tervben Isten lehetőséget biztosított arra, hogy ha hittel elfogadjuk Krisztus vérért, bűneinket elengedje. Az „elengedés” jelentést hordozó görög szó, a *paeszisz* azt jelenti, hogy „átlép felette”, „elmegy mellette”. Az „átlépés” semmi esetre sem jelenti azt, hogy Isten nem törődik a bűnökkel. Azért léphet át a múlt bűnei felett, mert Krisztus minden ember bűnéért megfizette a büntetést a halálával. Tehát „*hit által, az ő vérében*” bárki bízhat abban, hogy Isten elengedi a bűneit, mert Krisztus már meghalt érte (1Kor 15:3).

Mire mutat rá Pál Róm 3:26-27 verseiben?

Pál boldogan hirdette mindenkinek, aki kész volt meghallgatni, hogy az emberiség számára elérhető „*az ő [vagyis Isten] igazsága*”, amit nem a cselekedeteinkkel, nem az érdemeinkkel szerezhetünk meg, hanem Jézusba és tettébe vetett hit által részesülhetünk benne. A golgotai kereszttel miatt Isten igaznak nevezheti a bűnösöket, miközben továbbra is igazságos, tisztességes marad az egész világegyetem szemében. Sátán nem vádolhatja, mert a Menny meghozta a legnagyobb áldozatot. A kísértő azzal vádolta meg Istent, hogy az emberiségtől többet követelt meg, mint amit Ő maga kész lett volna megtenni. Ezt az állítást cáfolja a kereszttel.

Sátán valószínűleg arra számított, hogy a bűneset után Isten elpusztítja a világot, Ő viszont inkább elküldte Jézust a megmentésére. Mit árul ez el Isten jelleméről? Hogyan kell hatnia az életünkre, ha megismerjük, milyen is Isten jelleme? A következő huszonnégy órában mit fogunk másként tenni azért, mert ismerjük Isten valós jellemét?

A TÖRVÉNY CSELEKEDETEI NÉLKÜL

„Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül” (Róm 3:28). Azt jelentené ez, hogy nem kell betartanunk a törvényt, ami nem üdvözít? Indokoljuk meg a válaszunkat!

Róm 3:28 versében Pál a törvényt tágabb értelemben, a judaizmus rendszerére gondolva említette. Még ha akármilyen lelkiismeretesen igyekezett is egy izraelita a rendszer szabályai szerint élni, nem igazulhatott meg, ha nem fogadta el Jézust mint Messiást. Róm 3:28 versében az iménti állítás után arra a következtetésre jut Pál, hogy a hit törvényében nincs helye a dicsekedésnek. Aki a saját tettei révén igazul meg, az dicsekedhet. Ám ha az ember a Jézusba vetett hite által igazul meg, világos, hogy az érdem Istené, aki igaznak tekinti a bűnöst. Ellen G. White érdekes választ adott arra a kérdésre, hogy „Mi a hit általi megigazulás?” Ezt írta: „Isten műve, ami az ember dicsőségét a porba helyezi. Azt teszi meg az emberért, amire ő képtelen lenne magáért” (Ellen G. White: *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*. 456. o.).

A törvény cselekedetei nem szerezhetnek engesztelést a múlt bűneire. A megigazulást nem lehet kiérdemelni, csak Krisztus engesztelő áldozatába vetett hittel részesedhetünk benne. Ebben az értelemben tehát a törvény cselekedeteinek semmi köze nincs a megigazuláshoz. A cselekedetek nélküli megigazulás azt jelenti, hogy Isten megigazít, pedig egyáltalán nem érdemeljük meg. Csakhogy sok keresztény félreérti és helytelenül alkalmazza ezt az ígét. Azt mondják, hogy az embernek csak hinnie kell, és ezzel csökkentik a cselekedetek és az engedelmesség súlyát, még az erkölcsi törvény betartását is. Így teljes egészében félremagyarázzák Pál szavait. A Római levélben, mint ahogy másutt is az apostol nagy jelentőséget tulajdonít az erkölcsi törvény betartásának, és ezt tette Jézus is, Jakabbal meg Jánossal egyetemben (Mt 19:17; Róm 2:13; Jak 2:10-11; Jel 14:12). Pál szavainak az a lényege, hogy noha a törvény betartása nem a megigazulás *eszköze*, a hit által megigazult ember továbbra is betartja Isten törvényét, sőt, csak akkor *tudja* betartani a törvényt, ha megigazult. A bűnöktől meg nem tisztított, meg nem igazult ember semmiképp sem tehet eleget a törvény követelményeinek.

Miért olyan könnyű beleesni abba a gondolati csapdába, hogy mivel a törvény nem üdvözít, nem is kell foglalkoznunk a követelményeivel? Előfordult már, hogy a hit általi megigazulásra hivatkozva próbáltunk meg mentséget találni a bűnre?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Szemelvények Ellen G. White írásaiból. 1. köt., Budapest, 1999, Advent Kiadó, „Krisztus igazsága a törvényben” c. fejezetből 224-227. o., „Jöjj, keress és találd” c. fejezet, 305-308. o., „Tökéletes engedelmesség Krisztus által” c. fejezetből 343-344. o.; Ellen G. White: *Krisztus példázatai.* Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, „Régi és új kincsek” c. fejezetből 83-84. o.

„Noha a törvény nem törölheti ki a bűn büntetését, és minden adósságával megterheli a bűnöst, mégis Krisztus bőséges bűnbocsánatot ígért azoknak, akik megbánják vétkeiket és elfogadják bocsánatát. Isten szeretete gazdagon árad a bűnbánó, hívő lélekre. A bűn bélyege egyedül az engesztelő áldozaton keresztül törölhető ki a lélekből. Nem kisebb áldozatra volt szükség, mint annak halálára, aki egyenlő volt az Atyával. Krisztus munkája – élete, megaláztatása, halála és az elveszett emberért való közbenjárása – naggyá és dicsőségessé teszi a törvényt” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból.* 1. köt., Budapest, 1999, Advent Kiadó, 341. o.).

„Krisztus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út.* Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 47. o.).

„Amikor az apostol úgy fogalmaz, hogy »a törvény cselekedetei nélkül« igazulunk meg, nem a hit és a kegyelem cselekedeteiről beszél, mert aki ezeket végzi, nem hiszi, hogy e tettek révén igazult meg. (*A hit tetteivel*) a hívő törekszik a megigazulásra (*hit által*). Az apostol »a törvény cselekedetei« alatt azokat a tetteket érti, amelyekben az önigazult ember bíz, mintha ezek végzése által megigazulna, tehát a saját cselekedeteivel válna igazgá. Más szóval, miközben valami jót tesz, nem az igazságra törekszik, hanem csak dicsekedni akar azzal, hogy saját tettei révén igazgá lett” (Martin Luther: *Commentary on Romans.* 80. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

„A hetednapig adventisták a reformáció örököseinek, az apostoli evangélium teljessége, világossága és egyensúlya helyreállítóinak és képviselőinek tekintik magukat, és az egyedül hitből való, kegyelem általi megigazulás tanításának bibliai meglátására építkeznek” (Ivan T. Blazen: „Salvation”, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology.* Hagerstown, Md., 2000, Review and Herald Publishing Association, 307. o.). Mi okunk van arra, hogy az itt leírtakat gondoljuk magunkról?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

VAN EGY HELY

Van egy hely, ahol megnyugszom,
de mégis sírni kell.
Felkavar mindent lelkemben,
de mégis felemel.
Bűneim átka elkísér,
élővé lesz a múlt;
fáradt lábam ott leroskad,
s érzem, minden lehullt.

– Ott kegyelem vár, bocsánat,
ölelés, szeretet,
ott minden földi porba hull,
más emberré leszek.
Megsemmisül minden,
ami eddig kincs volt nekem;
megsiratom és leteszem
az elmúlt életem.

– Megsiratom, hogy
nem láttam azt a keresztet én,
s azt, ki meghalt ott érettem,
legnagyobb bűnösér’.